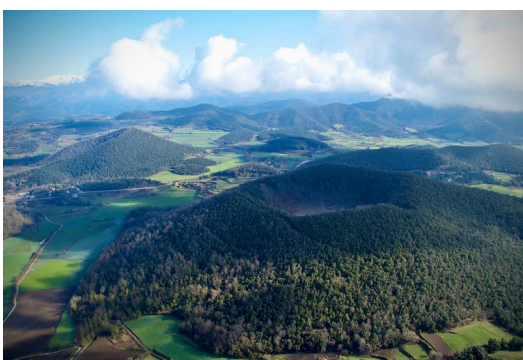

Les erupcions volcàniques més recents a la península, a la Garrotxa fa només 8.300 anys

La investigació també revela que no es van produir fa 13.000 anys com es pensava fins ara

La troballa és fruit d'una recerca feta a partir d'un sondeig fet a 14 metres de profunditat a la Vall d'en Bas

El volcà Croscat i santa Margarida. CEDIDA IPHES-CERCA.

Un equip d'investigadors de diferents centres nacionals i internacionals, l'IPHES-CERCA, la Universitat Rovira i Virgili, la Universitat de Burgos, l'IDAEA-CSIC, la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de València i la Universitat de Montpeller, ha dut a terme un estudi paleoambiental que ha descobert que les erupcions volcàniques més recents de la península Ibèrica van tenir lloc a la Garrotxa, segons recull l'agència Acn. La investigació es va realitzar a través d'un sondeig de 14 metres de profunditat a la Vall d'en Bas i va revelar que la seva activitat es va estendre fins fa només 8.300 anys i no 13.000 com fins ara es pensava.

Aquesta activitat volcànica va fer que diverses colades volcàniques obturessin la vall del riu Fluvià a prop d'Olot i es formés un gran llac a la plana que avui dia es coneix com a pla de les Preses. Els sediments que es van dipositar en aquest antic llac envoltat de volcans, que inclouen nombroses capes de cendres i lapilli volcàniques, han estat estudiats per diferents especialistes, analitzant-se diferents indicadors sedimentaris, paleoclimàtics i biològics com la cronoestratigrafia, sedimentologia, pol·len, ostràcodes, algues lacustres, diatomees, entre d'altres.

Tot plegat ha fet possible reconstruir l'evolució paleoclimàtica dels darrers 13.000 anys de la península Ibèrica, el vulcanisme de la Garrotxa, i l'impacte d'aquestes erupcions als ecosistemes vegetals, lacustres i les poblacions humanes mesolítiques de la zona.

La seqüència sedimentària del sondeig estudiat registra senyals locals i regionals relacionats amb la dinàmica geomorfològica, paleoclimatològica i volcànica del camp volcànic de la Garrotxa.

Els indicadors geològics i biològics analitzats, organismes aquàtics, registre pol·línic, la sedimentologia i la geoquímica constaten principalment variacions hidrològiques locals, que s'han pogut relacionar amb les principals tendències climàtiques de l'Holocè i finals del Plistocè, inclosos diversos canvis climàtics abruptes que ofereixen pistes sobre els processos que es podrien desencadenar en el context de l'escalfament global actual.

A l'àrea més propera a la zona d'activitat volcànica (fins a 50 km) i durant els esdeveniments d'erupció volcànica, diferents processos com els fluxos de lava, dipòsit de materials volcànics, pluja de cendra, emanació de gasos, aerosols, fluxos piroclàstics i terratrèmols, van afectar la flora i la fauna (biorecursos) així com la qualitat de l'aire i de l'aigua, i van constituir un perill per a les poblacions humanes.

En aquest sentit, i a partir de l'estudi de jaciments arqueològics propers, s'observa que les poblacions de caçadors-recol·lectors més properes van abandonar l'àrea temporalment durant els períodes d'alta activitat volcànica, per tornar després en èpoques de quietud, demostrant una alta capacitat de reorganització i adaptació.

Els resultats de la investigació s'han publicat a les prestigioses revistes 'The Holocene' i 'Scientific Reports'.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/15-ciencia/2292532-les-erupcions-volcaniques-mes-recents-a-la-peninsula-a-la-garrotxa-fa-nomes-8-300-anys.html>